

Reggel későn ébredt fel, csak elrémült, mikor az órára nézett. Fél kilenc! Itt a lakás takarítatlanul, a tenger mosatlan, tegnap vacsorakor olyan gyenge volt a gáz, hogy nem tudták már elmosogatni az esti edényt. Felhajtotta a tejet, és úgy rohant a takarítással, hogy folyton beleütötte valamibe a könyökét vagy a lábát. Tegnap Pista bácsi előbb tétetett fel vele mosogatóvizet, mint takarított, ezt ezentúl itthon is így csinálja. Eddig mindig külön végezte a takarítást, külön a mosogatást, de így, mire elkészül a szobában, a víz is felfő, nem kell várnia, nyer legalább egy negyedórát.

No, kész. Most le a csarnokba, futás. Zöldpaprika, paradicsom, krumpli, gyümölcs. Most talált érett egest, a

tegnapi három forinton vett egy negyedkilót Pista bácsinak. Ma lecsót főznek vacsorára. Mindent be a jégre! Tíz óra van. Hátha ma nem tud idejében visszajutni ebédre? Délután feltétlenül el kell mennie Kató néniékhez. Viszont ha Pista bácsi annyi munkát ad, hogy nem ér rá előbb hazajönni? Mit csináljon? Babfőzelék van a jégen meg egy kis darab a tegnapi húsból. Valahol itt kell lennie a kirándulódobozuknak. Belekaparta az alumíniumdoboz üvegbélésébe az ebédjét, s beletette a szatyorba. Annyitán csak megenged Pista bácsi, hogy megmelegíthesse magának az ételt, ha nem volna ideje hazajönni?

A kapuban Hidas tanár úrral találkozott, éppen jött kifelé. Félte, hogy megállítja, mit keres itt, de nem szólt semmit, csak azt mondta, „jó reggelt”, s ment is tovább. Ugyanaz a munkás dolgozott a hátsó bejáratnál, aki tegnap. Annak most már köszönt, mert messziről mosolygott rá, meg is állította, s megkérdezte tőle, hogy van az öregapja, Zsófiika elpirult. A kőműves hátrább igazította a fején a papírzacskót, amit a hajára borított. Belerúgott a malterosládába.